

בבית המשפט העליון

רע"פ 278/08

בפני: כבוד השופט ס' גובראן

המבקשות: 1. הום סנטר (עשה זאת בעצמך) בע"מ
2. קשת היפרטוי שותפות מוגבלת ואח'
3. מגאמרט ציוד ספורט בע"מ
4. אייס רשתות שיווק ומוצרי צריכה בע"מ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית הדין הארצי לעבודה בירושלים מיום 22.11.07 בע"פ 14/07 שניתן על-ידי כבוד השופטים: ס' אדלר – נשיא, ש' צור ולי' גליקסמן

בשם המבקשות: עו"ד יי רסלר, מ' גולדהר וא' רוזנקרנץ

בשם המשיבה: עו"ד דניאל גולדברג

החלטה

המבקשות הינן חברות, אשר מפעילות חנויות מסוגים שונים במרכזי קניות ציבוריים באזורים שונים ברחבי הארץ. כנגד המבקשות הוגשו כתבי אישום לבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב – יפו (פ 1121/01, פ 1280/02, פ 274/03, פ 337/03, פ 282/03, ו-פ 21/04), בגין עבירת העבדת עובדים במנוחה השבועית, לפי סעיפים 9 ו-26 (א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, התש"א – 1951 (להלן: חוק שעות עבודה ומנוחה). כנגד המבקשת 3 אף הוגש כתב אישום (פ 320/03) בגין עבירת העסקת נער במנוחה השבועית, לפי סעיפים 21(א), 21(ב) ו-33 (א) לחוק עבודת הנוער, התשי"ג – 1953.

כפי הנטען בכתבי האישום, בביקורי פיקוח שנערכו מטעם מפקחי משרד העבודה והרווחה, נמצא כי במועדים שונים העסיקו המבקשות עובדים יהודים בזמן המנוחה השבועית, מבלי שקיבלו לכך היתר כדין.

ביום 2.2.2004 כפרו המבקשות בעובדות כתבי האישום ובית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב – יפו הורה על קביעת התיק להוכחות.

המבקשות מצידן הגישו בקשות לביטול כתבי האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל טענתן לאכיפה בדרנית של חוק שעות עבודה ומנוחה על ידי המשיבה.

ביום 28.1.2006, לאחר שמיעת עדויות פקידים בכירים במשרד התעשייה, המסחר והתיירות, קיבל בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב – יפו (כבוד השופט א' גילצר-כץ) את טענת ההגנה מן הצדק שהעלו המבקשות והורה על ביטול כתבי האישום שהוגשו כנגדן. בית הדין האזורי קבע כי אופן אכיפת חוק שעות עבודה ומנוחה על ידי המשיבה מהווה אכיפה בדרנית הנגועה באפליה ושיקולים זרים, וכי מדיניות המשיבה במתן היתרי ההעסקה במנוחה השבועית פגומה ולקויה. עוד קבע בית הדין האזורי כי בהתנהלות המשיבה בדיון בפני בית הדין האזורי נפלו פגמים, בגין מילויה באופן חלקי בלבד צו המורה לה למסור לידי בית הדין האזורי רשימה מלאה של כלל היתרי ההעסקה במנוחה שבועית אשר ניתנו על ידה החל משנת 2000.

על פסק דין זה הגישה המשיבה ערעור לבית הדין הארצי לעבודה (ע"פ 14/07).

ביום 22.11.2007 קיבל בית הדין הארצי לעבודה (כבוד הנשיא ס' אדלר, כבוד השופט ש' צור וכבוד השופטת ל' גליקסמן) את ערעור המשיבה והורה על השבת עניינן של המבקשות לבית הדין האזורי לשם בירור האישומים לגופם, בקבעו כי לא עלה בידי המבקשות להוכיח כי נפלו פגמים בהליך הפלילי אשר ננקט בעניינן. בית הדין הארצי קבע כי לא הונחה תשתית ראייתית התומכת בטענת המבקשות, לפיה המשיבה נוקטת באכיפה בדרנית פסולה. זאת, בין היתר, באשר לא הוכח כי בבסיס מדיניות האכיפה של המשיבה עמדו שיקולים זרים. עוד נקבע כי מדיניות מתן ההיתרים על ידי המשיבה אינה רלוונטית לבחינת קיומה של הגנה מן הצדק בעניינן של המבקשות, באשר אלו כלל לא פנו בבקשה לקבלת היתר העסקה במנוחה שבועית. כן נקבע כי לא הוכח כי נפלו פגמים במדיניות המשיבה בעניינן מתן ההיתרים להעסקה במנוחה שבועית. לבסוף, נקבע כי התנהלות המשיבה באי מילוי צו בית הדין האזורי לעבודה במלואו, הגם שראויה היא לביקורת, אין בה כדי להקים הגנה מן הצדק למבקשות.

מכאן הבקשה שבפני, בגדרה טוענות המבקשות כי בקשתן מעלה סוגיות משפטיות בעלות חשיבות ציבורית החורגת מעניינן הפרטי, בגינן יש ליתן להן רשות לערעור שני. כן שבות המבקשות וטוענות לאכיפה בררנית של חוק שעות עבודה ומנוחה על ידי המשיבה, המחייבת לגשתן את ביטול כתבי האישום שהוגשו כנגדן מחמת הגנה מן הצדק. עוד טוענות המבקשות כי באי מילוי צו בית הדין האזורי במלואו על ידי המשיבה, יש לבדו כדי להקים להן הגנה מן הצדק.

מנגד, טוענת המשיבה כי יש לדחות את הבקשה באשר היא מוקדמת ולוקה באי מיצוי הליכים. עוד טוענת המשיבה כי אין עניינן של המבקשות נמנה על סוג המקרים שבגינם נקבע כי יש ליתן רשות לערעור שני. לבסוף, סומכת המשיבה את ידה על פסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה, אשר לגישתה נכון הוא ומבוסס כדבעי.

אחר שעניינתי בבקשה, בתגובת המשיבה ובפסקי הדין של הערכאות שקדמו לי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי אין מקום להיעתר לבקשת רשות ערעור פלילית המוגשת בגלגול שלישי, עובר למיצוי ההליכים בפני הערכאות הקודמות וכאשר העניין טרם נדון לגופו על-ידן (ראו למשל, רע"פ 4632/97 אקסלרוד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.8.1997); רע"פ 2290/98 בקשי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.5.1998); רע"פ 3789/05 מרום נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 2.5.2005)).

איני מוצא כי עניינן של המבקשות נמנה על המקרים החריגים המצדיקים סטייה מהלכה זו (ראו למשל, ע"פ 1556/90 בארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 705 (1991); ע"פ 752/91 הלר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.10.1991)). מסיבה זו, דין הבקשה להידחות.

אשר על כן, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ט' באייר התשס"ח (14.5.2008).

שׁוֹפֵט